

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļa vārdi jaunai nedēļai – adventa laika 2. svētdienā

5. decembrī

“Tādēļ rīta zvaigzne mūs no augšienes uzlūkos, lai mirdzētu tiem, kas mīt tumsā un nāves ēnā, un atgrieztu mūsu kājas uz miera ceļa.” (Lk. 1: 78-79)

ASV katoļu teoloģe Džoana Čitistere (Joan Chittister) raksta: “Ziema mums māca smalko zaudēšanas un izaugsmes mākslu. Tā skaidri pasaka, ka ir tikai viena izeja no cīņas stāvokļa, un tā ir ieiešana tumsā, gaismas gaidīšana, atvērtība jaunai izaugsmei.”

Arī mēs šobrīd, adventa laikā ieejam lielākā tumsā, jau gaidām gaismu, un, cerams, esam atvērti jaunai izaugsmei. Tās ir adventa laika zīmes. Taču šīs pašas zīmes raksturo arī krīzes situācijas kā tādas – arī to, kurā kā sabiedrība esam šobrīd. Krīzes situācijās, brīžos, kad tā vai savādāk ieejam tumsā un zūd iepriekšējie orientieri, bieži arī mainās principi, kādos balstās cilvēku rīcības. Šīs patiesības atblāzmu pieredzam arī tagad. Viens piemērs tam ir, ka pasaulē arvien biežāk atkal piepildās vārdi “mērķis attaisno līdzekļus”. Arvien spēcīgāk, arī no varas pozīcijām izskan viedokļi, ka nav svarīgi, par kādiem līdzekļiem ir runa, lai tikai sasniegtu “vēlamo” rezultātu. Protams, var saprast, un to rāda vēsture, ka krīzes apstākļos šāda nostāja nav neparasta. Taču, valdot šādām noskaņām, naivas un mānīgas šķiet tajā pašā laikā izteiktās “rūpes” par cilvēku tā veselumā, un, jo īpaši, par tā dvēseli. Acīm redzami, šis ir laiks, kad bez visām pārējām traumām, tiek smagi iedragāta cilvēka psihiskā un dvēseles veselība. Ja mēs neredzam noslēgumu fiziskās pandēmijas izpausmēm, tad šajā procesā gūto neskaitāmu cilvēku dvēseles ievainojumu sekas būs vēl grūtāk un ilgāk dziedējamas.

Bet, kā arvien, arī tagad - ziemā, veldzes un līdzsvara avots mums atklājas, ieskatoties dabā. Šobrīd mēs varam meditatīvi pieredzēt, kā zemes sirids puksti kļūst lēnāki, mierīgāki. Vasaras krāšņums šobrīd ir palicis tikai mūsu atmiņās un dzīvības spēks ir apslēpts kādā noslēpumā. Daba pieņem šī brīža izaicinājumu un

ieiet sevī. Šī ieiešana sevī ir nepieciešama zemes turpmākai dzīvībai. Bez šādas atpūtas zeme zaudētu spēju nest augļus tās nākošajā atmodā. Visai radībai ir nepieciešama atpūta un ieiešana sevī. Tas ir priekšnoteikums transformācijai un jaunai dzīvībai.

Šī ziema dabā ir iesākusies patiesi skaisti. Ar savu baltumu tā stāsta par mieru, klusumu, ieskatīšanos sevī. Bet tur ir arī izaicinājums saglabāt gaišu skatu uz turpmākajiem dzīves mērķiem, jaunām pamošanās pieredzēm.

Ilgie tumsas periodi sniedz iespēju kaut ko vairāk saskatīt pašam par sevi. Bet tiem līdzī nāk arī atgādinājums par mūsu cilvēcīgo drošību nepastāvību un nepieciešamību pēc patiesākas drošības, stabilitātes vietas tavā iekšējā pasaulē. Vai adventa laikā to atradīsim dziļāk, patiesāk?